

Kapitola 4

„Uniesli nám stroj,“ povedal starý styx, keď sa skláňal nad širokou „stopou, ktorú zanechal parný stroj koprolitov v zemi. Sledoval stopu až k takmer dokonale kruhovému otvoru v inak neporušenej stene bunkra. Prekročil kusy betónu roztrúsené po zemi, až sa ocitol dosť blízko, aby sa mohol dotknúť vnútra novo vyrúbanej chodby rukou v rukavici. Odtiahol prsty a počúchal prach medzi nimi.

Z chodby vykĺzol tieň.

„Koproliti by to sami nikdy nevykonali,“ vyhlásil starý styx. „Však nie, Cox?“

„Ani za milión rokov,“ prikývol zohnutý chlapík a neochotne sa presunul do kruhu svetla, čo vrhal lampáš starého styxa.

Po chodbe sa k nim cieľavedomým krokom blížil limitátor. Zastal v pozore pri starom styxovi.

„Aká je situácia?“ spýtal sa ho starý styx nosovým jazykom svojho národa.

„Veľký výbuch zapríčinil kolaps stropu nad celami a okolitými chodbami. Kým ich vyhrabeme, prejde niekoľko týždňov, ale...“

„Ale čo?“ vyštekol netrpezlivo starec.

Limitátor pokračoval rýchlejšie: „Výbušnina sa nachádzala pri testovacích celách, takže je veľmi pravdepodobné, že vysoká teplota zabila všetky zostávajúce zárodky Domínia,“ hlásil.

Starý styx sa zhlboka nadýchol. „Tak potom márnime čas. Vírusy tam nebudú. Nechajte to tak,“ vybrechol.

Cox celkom nechápal, o čom sa tí dvaja bavia, no vycítil hnev staré-

ho styxa. Jeho oči bez zreničiek sa pod špinavým lemom kapucne pohybovali. „Zlé správy?“ spýtal sa.

Starý styx sa znovu nadýchol a prešiel do angličtiny. „Hej. A myslím, že obaja vieme, kto ich má na svedomí.“

„Drake,“ prikývol Cox. „Treba si to s ním vybaviť. Raz a navždy.“

„Čo nepovieš?“ zavrčal starec.

„Mali by sme sa tu naposledy poobzerať,“ navrhol Will, keď stáli pred jaskyňou. „Aby nám niečo neušlo.“

„Jasné,“ prikývol Chester. Zdvihol Elliottovej pušku, priložil oko k zameriavaču a prezrel si hubovitý výčnelok. „Teraz už aspoň vidím,“ doložil, celý rád, že má čosi podobné Willovmu špeciálnemu ďalekohľadu a nemusí sa spoliehať iba na svetelné gule.

Rozdelili sa a každý sa vybral iným smerom, hľadali veci, ktoré sa mohli pri dopade roztratiť. Will kráčal po pružnom podklade a uvedomil si, že kocúr ho nasleduje. Po Calovej smrti sa Bartleby zrejme rozhodol prijať za pána jeho – a Willa jeho prítomnosť upokojovala.

„Našiel som ďalšiu pušku!“ skríkol Chester.

„Super!“ odpovedal mu Will. Zadíval sa na kamaráta, ktorý čosi vyťahoval z huby.

Po chvíli Chester doložil: „S pokazeným zameriavačom, no inak vyzerá v poriadku.“

Will ďalej pátral a objavil prázdnu fľašu na vodu, lano a svetelnú guľu, ktorú musel z huby vyhrabať. Potom sa obzrel na Chestera. Bol na druhej strane výčnelka a čudesne poskakoval – skúšal účinky slabej gravitácie. Bol to smiešny pohľad, keď hopkal ako zajac.

„Hej, vesmírny kadet!“ mrzuto zvolal Will. „Myslím, že tu sme skončili!“

„Hej!“ odvetil Chester a obrátil sa k nemu. Napoly bežal a napoly letel a vzdialenosť prekonal asi tak elegantne ako drevená ustrica. Po poslednom skoku sa so smiechom zastavil. „Je to bomba. Máš pravdu, naozaj je to ako niekde na Mesiaci!“

„Skôr ako na planéte Zog,“ opravil ho Will.

„Ale no, Will, len si to predstav. Akoby sme mali nadprirodzené schopnosti, akoby sa z nás stali superhrdinovia! Môžeme preskakovať domy!“